

tionsevne eller med særlige sociale problemer for at forebygge, at problemerne for den enkelte forværres, og for at forbedre den enkeltes sociale og personlige funktion og udviklingsmuligheder og livsudfoldelsesmuligheder.

For det tredje er det værd at nævne ledsagerordningen i serviceloven, som giver personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne mulighed for at få ledsagelse op til 15 timer pr. måned. Ordningen øger handicappedes muligheder for selvstændighed, valgfrihed og for at tage ansvar for egen tilværelse.

Ser man isoleret på de ældre, er der, som socialministeren nævnte, også sket meget på ældreområdet det seneste par år. For det første er der sket et kraftigt kvalitetsløft i boliger til ældre, og der er kommet et mere fleksibelt boligudbud til ældre, således er størstedelen af de gamle utidssvarende plejehjem blevet erstattet af moderne plejehjem, ældreboliger og plejeboliger.

Og så er der spørgsmålet om den kommunale forpligtelse i forbindelse med at stille den nødvendige pleje til rådighed. Efter serviceloven er der jo ingen tvivl om, at kommunerne har forpligtelse til at yde borgerne den hjælp til pleje og omsorg, som de har krav på. Men samtidig er det vigtigt at understrege, at det er kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune, der både har det økonomiske og det indholdsmæssige ansvar for at tilrettelægge ældreomsorgen. Det er altså kommunalbestyrelsen, der beslutter det lokale serviceniveau.

I Det Radikale Venstre tror vi på det kommunale selvstyre og på, at kommunalpolitikerne kan løfte den opgave, det er at sikre den nødvendige hjælp til ældre, svage og handicappede. Vi har stor respekt for, at kommunerne forsøger at udnytte ressourcerne bedre og mere fornuftigt for netop at yde en hjælp til de mennesker, der har allermost brug for den. Derfor deler vi ikke generelt forespørgernes bekymring for, om de mennesker, der har behov for hjælp, nu også får den, selv om, og det medgiver vi, vi har set nogle dårlige eksempler.

Når der fra flere sider nu bliver foreslået, at indholdet af hjemmehjælpen bør fastsættes fra centralt hold, så kan vi ikke støtte dette. For det første fordi det vil betyde et brud med tanken om det kommunale selvstyre, og for det andet fordi Det Radikale Venstre er af den overbevisning, at beslutninger af den art bør træffes så tæt på borgerne som muligt. Det giver nu engang den bedste hjælp, og det giver den enkelte

størst mulig indflydelse på hjælpen, samtidig med at der sikres en effektiv udnyttelse af ressourcerne.

Så vi er i Det Radikale Venstre helt på linje med socialministeren i den her sag, og vi kan ikke på den baggrund støtte de forslag til vedtagelse, der er fremsat.

Jette Gottlieb (EL):

Socialministeren tog udgangspunkt i det kommunale selvstyre i debatten om plejen for de svage og handicappede, og det kan jeg sådan set godt forstå. Det kunne jo komme til at flytte ansvaret herfra.

Men der ligger jo et dilemma i på den ene side, at lokalområdet skal bestemme, og det går vi alle sammen ind for at det skal, og på den anden side at vi ønsker at sikre et velfærdssamfund med ensartet serviceniveau. Det sted, hvor de to ting mødes, er, hvor man i loven definerer et minimumsniveau for plejen, som kommunerne så skal udfylde. Det var sådan set også det, der skete med serviceloven.

Alligevel er der bøv. Ministeren siger, at vi har det bøv, hver gang en ny lov skal træde i kraft. Jeg tror ikke, det er det, der udløser bøvet.

Bøvet opstår, fordi man ude i kommunerne konstant de sidste år har foretaget stramninger, besparelser og nedskæringer, og det på trods af stigende velstand, stigende produktion, stigende beskæftigelse.

Vi får fra regeringens side hele tiden at vide, at det går utrolig godt på hele det område, og alligevel finder man det altså nødvendigt at skære ned, at stramme og spare. Jeg synes stadig, det kræver en grundlæggende forklaring.

Kommunerne er presset af kommuneaftalen, og valget er, hvem det skal gå ud over; det er så i år faldet på de ældre. Nogle kommuner er gået over stregen, de udfylder end ikke lovens krav. Andre har bare skåret ned til et niveau så lavt, at det støder an mod almindelig anstændighed.

Vi kan komme ud af det dilemma på to måder. Ministeren har den mulighed at lave et nyt hyrdebrev, der er lige så klart som brevet til Ringkøbing Amt og Tilsynsrådets afgørelse og væsentligt klarere end det hyrdebrev, der i første omgang blev udsendt, eller ministeren kan præcisere loven, og den eneste måde, det kan gøres på, er ved at definere funktioner.

Der er nogle funktioner, som man skal kunne udføre for at have et værdigt liv i eget hjem.